

השופט הקטן / ש' בן ציון

היה היה שני סוחרים ולהם שתי חנויות, חנות על-יד חנות. אחד היה מוכר שמן, והשני מוכר בִּשְׁמִים. רק קיר דק הפריד בין שתי החנויות.

ערב אחד, הביט סוחר הבשמים דרך הקיר הדק וראה שחברו מונה דינרים של זהב ושם אותם אל תוך מטפחת אדומה. מנה אחריו גם הוא, ומצא שהם בדיוק מאה שישים וחמישה. חשקה נפשו של סוחר הבשמים בזהב חברו. מה עשה? יצא החוצה והתחיל צועק: "עזרו לי! עזרו לי! את כספי גנבו ממני!"

מיד ניגשו אליו שוטרים ושאלו אותו: "במי אתה חושד?" אמר: "אינני יודע... איש לא בא לכאן משעה שִׁשְׁמִתִּי את מאה שישים וחמישה הדינרים שלי במטפחתי האדומה, חוץ משכני זה, סוחר השמן".

בדקו אצל השכן ומצאו אצלו מאה שישים וחמישה דינרים בתוך מטפחת אדומה. התחיל השכן לצעוק: "כסף זה שלי הוא! אל תיקחו אותו ממני!"

איש לא האמין לו. לקחו אותו והביאו אותו לבית-הסוהר. כעבור ימים אחדים התחיל המשפט. השופט שאל וחקר את שני החברים, אך לא ידע לפסוק פסק דין צודק.

ערב אחד יצא השופט לטייל מחוץ לעיר. פגש קבוצת נערים והקשיב לשיחתם. והנה אחד מהם אומר: "יודעים אתם מה? אני אהיה השופט, ואשפוט בין סוחר השמן וסוחר הבשמים!"

עמד לו השופט הגדול מן הצד, תחת אחד העצים. והסתכל. הנערים לקחו את החבר שלהם ונתנו לו לשבת על אבן אחת, שבאה במקום כיסא המשפט. שני נערים אחרים באו ועמדו לפניו. אחד, ששחק את סוחר השמן, אמר: "מאה שישים וחמישה הדינרים שלי הם!" והשני, ששיחק את סוחר הבשמים, אמר: "הדינרים שלי הם! אני עצמי עטפתי אותם במטפחתי האדומה, ושמתי אותם בארגז. והנה בא סוחר השמן וגנב אותם ממני".

אמר הנער-השופט: "הביאו סיר של מים חמים ושימו בו את הדינרים! אם יעלו על המים כתמי שומן – נדע כי הדינרים הם של סוחר השמן, מפני שהידיים שלו משומנות תמיד. אם לאו – הם של סוחר-הבשמים". שמע השופט האמיתי, ומיד ניגש לנער החכם ונישק אותו על מצחו. למחרת בא לבית-המשפט ואמר: "קראו אלי את סוחר השמן ואת סוחר הבשמים!"